

≡ HOOFDSTUK EEN ≡

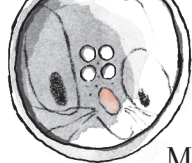

HET SCHEELT MAAR EEN SNORHAARTJE

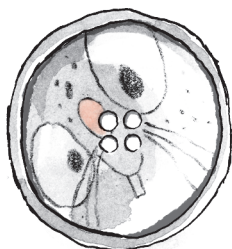
Eindelijk was Maurits' GROTE dag aangebroken!

Hij begon aan zijn allereerste baan als Plaatselijke Postmuis van Moddersloot. Hij moest zich om klokslag acht uur 's morgens bij het postkantoor aan de Stekelstruik melden.

Als je daar nog nooit geweest bent: Stekelstruik ligt aan de andere kant van de Fazantenberg, een stukje voorbij het Dassenmoeras, langs de Sitterwilg en dan het Hoekje Om. Mocht je in het Nevelwoud terechtkomen, dan ben je te ver doorgelopen – en moet je **MAKEN DAT JE WEGKOMT!**

Maurits had zich goed voorbereid. Hij had geoeffend met fluiten, zijn uniform gestreken en zijn snorharen gekamd. Hij had zijn knopen opgepoetst tot ze zo glommen dat hij zichzelf erin kon zien.

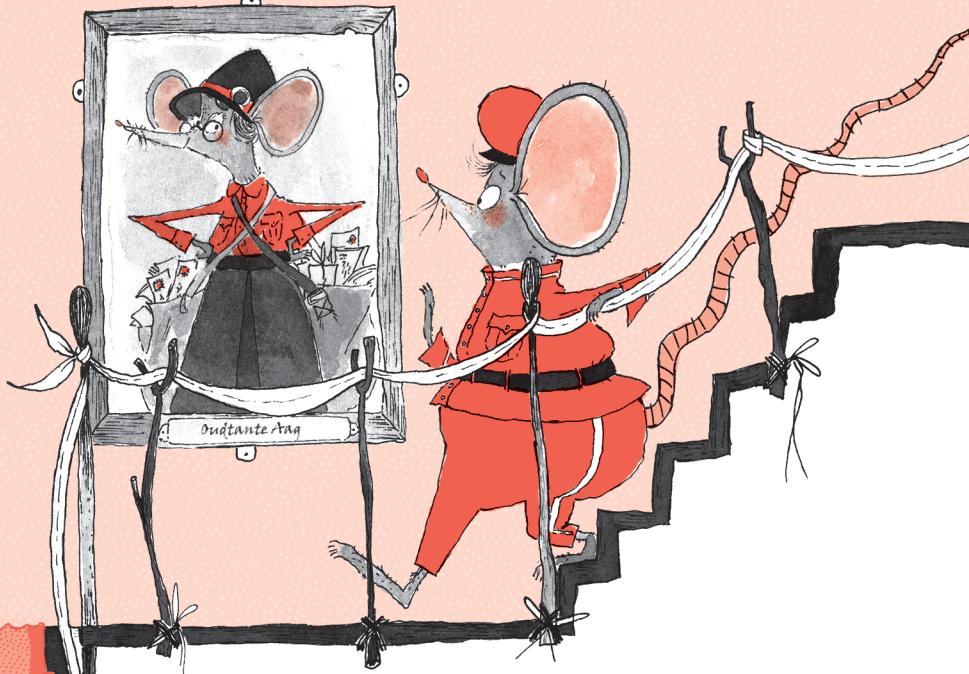
Maar toch kriebelde zijn buik van de zenuwen. En plotseling rommelde die ook. **Snakkende slakken**, dacht Maurits. *Ik heb honger!*

Maurits trippelde snel de trap af, maar bleef staan voor het portret van zijn Oudtante Aag. Oudtante Aag was de BEROEMDSTE POSTMUIS OOI, omdat ze ooit op kerstavond door een uil was gegrepen en in een pastei was gestopt. Het scheelde maar een snorhaartje of ze was 90 minuten op 140 graden in de oven gebakken.

Gelukkig viel de stroom uit waardoor ze uit de oven kon ontsnappen en al haar kaarten zelfs vóór de kerst had kunnen bezorgen, met nog tijd over voor een kerstkransje.

Maurits slaakte een diepe zucht. 'O, **gruizige grutjes**. Ik hoop dat ik net zo'n goede Postmuis word als u, Oudtante Aag.'

Maurits had niet veel familie (voor muizenbegrippen tenminste): 27 broers, elf zussen, negen tantes (sommige oud en andere wat jonger), veertien ooms (waarvan er drie helaas verslonden waren door een kat genaamd Schommelkont), twee grootmoeders, drie grootvaders, ongeveer 142 neven en nichten

(het werkelijke aantal was onbekend), één moeder en één vader.

Zijn Oudtante Aag was de enige postmuis in de familie geweest. Tot ze haar postzak vorig jaar aan de wilgen had gehangen en met pensioen was gegaan in Snurkvoort-aan-Zee.

En vandaag was het de beurt aan Maurits.

Beste Maurits,

Ik hoor van je vader dat je in mijn pootsporen treedt en Postmuis wordt. Je gaat het vast even fascinerend vinden als ik. Elke dag was anders! Eerlijk gezegd mis ik de opwindende van mijn dagelijkse ronde en de geur van postzegels hier in Snurkvoort-aan-Zee.

Een goede Postmuis verliest nooit een pakje, Maurits: onthoud dat!
En iemand die klein is, kan ook dapper zijn.

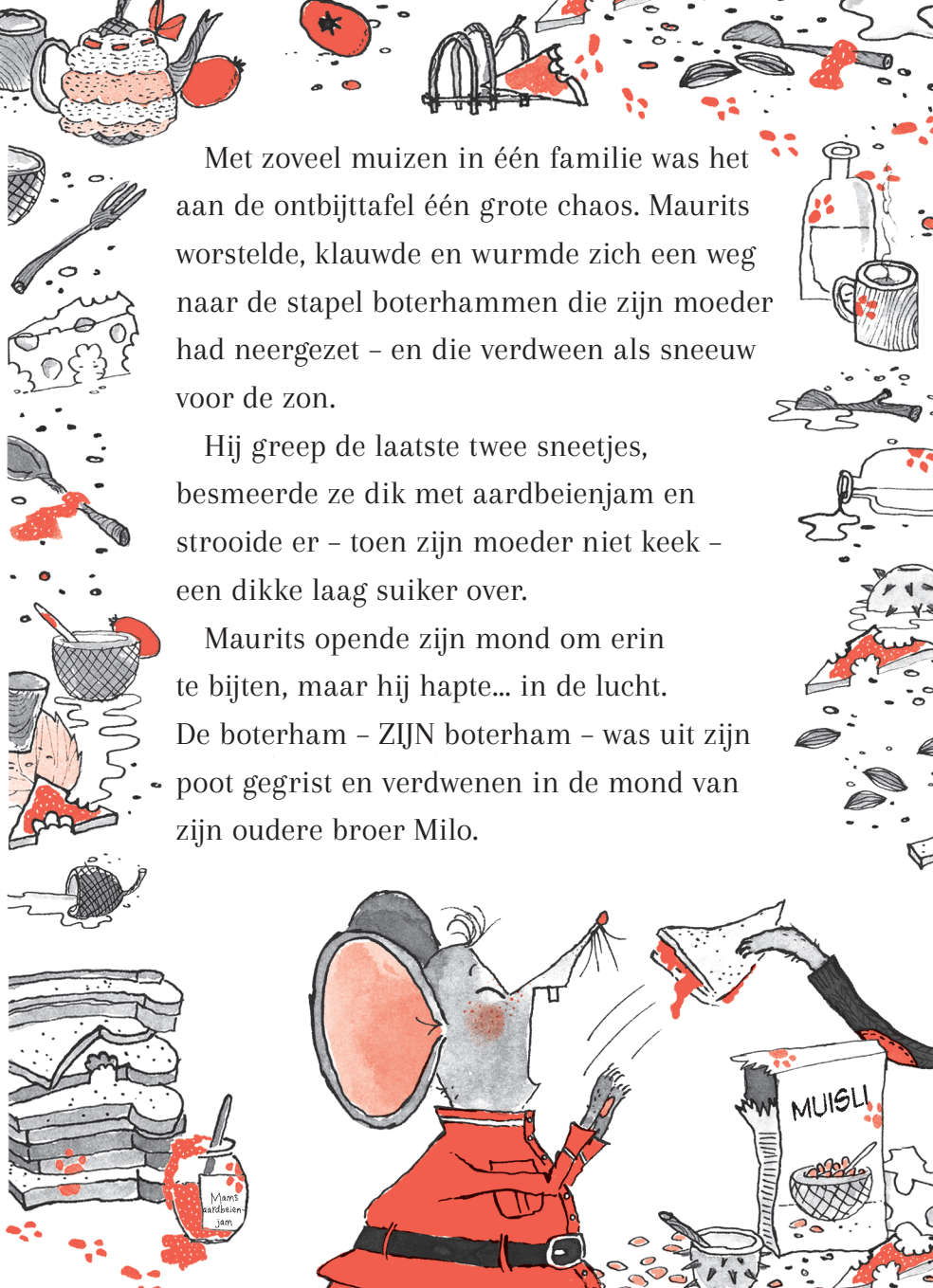
Veel succes!

Oudtante Aag

its Mus
de Kast
struik

Moddersloot

Met zoveel muizen in één familie was het aan de ontbijttafel één grote chaos. Maurits worstelde, klauwde en wurmde zich een weg naar de stapel boterhammen die zijn moeder had neergezet – en die verdween als sneeuw voor de zon.

Hij greep de laatste twee sneetjes, besmeerde ze dik met aardbeienjam en strooide er – toen zijn moeder niet keek – een dikke laag suiker over.

Maurits opende zijn mond om erin te bijten, maar hij hapte... in de lucht. De boterham – ZIJN boterham – was uit zijn poot gegrist en verdwenen in de mond van zijn oudere broer Milo.

'O, PLAKKERIGE POSTZEGELS!'

riep Maurits zijn broer na die met een zelfvoldane grijns de kamer uit liep.

'Maurits! Daar ben je!'

Maurits draaide zich om. Zijn vader baande zich een weg door het gewemel, met onder elke poot een van Maurits' babybroertjes. Aan zijn staart hing een papieren zak.

'Ik heb je lunch ingepakt: boterhammen met kaas, een kaasmuffin en chips met kaassmaak.'

Wemelende woelratten nog aan toe!

Maurits **HAATTE** kaas! Hij kreeg er groene uitslag van op zijn snorharen, maar met zoveel muizen in één huis kon zijn vader niet goed bijhouden wie wat lustte.

‘MAURITS GAAT ERVANDOOR, JONGENS!’

brulde zijn vader.

Uh-oh. Maurits was het liefst stilletjes de achterdeur uit geslopen.

‘Gelukkig,’ snibde zijn zus Moniek. ‘Hij stinkt naar bedorven kaas.’

‘Zo is het wel genoeg, Moniek!’
berispte Maurits’ moeder haar.

Denk eraan: altijd fluiten...

Blijf weg bij
de Stierenwei...

Pas op voor bandieten...

En katten!

Waag je niet in het Nevelwoud...

Pas op voor muizenvallen...

En bedenk altijd:
**HET SCHEELT VAAK MAAR
EEN SNORHAARTJE!**

Briesende brandnetels, dacht
Maurits. *Ik bezorg alleen maar de
post! Hoe moeilijk kan dat nou zijn?*

POSTKANTOOR MODDERSLOOT

≡ HOOFDSTUK TWEE ≡

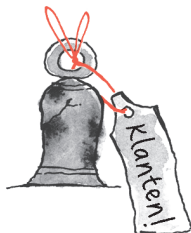
SIMON, OM U TE DIENEN

Waar *was* iedereen?

De balie van het Postkantoor van Moddersloot was verlaten. Er stond alleen een oude, roestige bel op de toonbank.

RINKEL! RINKEL!

Terwijl hij wachtte, keek Maurits naar het bord met daarop de foto's van de *Medewerker van de Maand*. Het waren ALLEMAAL foto's van dezelfde medewerker: **Simon Snuitjes.**

